

Allt är inte Gud som Glimmar - Kapitel 8

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 8 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till [Kapitel 9 -->](#)

(Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

Barnsnödsbön

Vi skall nu något komma in på frågan vad bön i praktiken kommit att bli inom trosrörelsen. En utveckling har skett sedan Kenyons dagar.

Kenyon talar i sina böcker mycket om bön och bönhörelse, och som vi redan konstaterat, så gäller det att ha tro och inte hopp. Redan i hans tappning blir det likväl oklart vad bön egentligen är för något. Om jag redan har fått allt skall jag ju faktiskt inte behöva be om något. Då skulle det räcka med idel bekännelser. Gud skulle tilltalas genom tacksägelse men knappast genom bön.

Anspraak på Gud

Från Kenyon härstammar läran om att förbundet med Gud är ett "blodsförbund". Här har han hämtat modellen till denna kunskap från primitiva folks sätt att sluta fred. Hövdingarna ingick ett blodsförbund. Allt som den ene ägde kunde då den andre göra anspraak på, och båda parter var skyldiga att försvara varandra med sina liv.

Kenyon menar utan hållbara bevis från Bibeln, att Gud har ingått den sortens förbund med oss. Vi kan läsa om hur David och Jonatan ingick ett förbund med varandra på sådana villkor. Men ett förbund mellan Gud och människa ingås ju inte mellan två likvärdiga parter. Om man inte ser det som Kenyon, förstås - att vi faktiskt kan umgås på lika villkor med Gud.

Eftersom nu Kenyon ser det så, blir det också naturligt för honom att bedjaren på något sätt kräver av Gud det han har lovat i sitt förbund. I boken *What happened from the cross to the throne* säger han om den fallna människan: "He has no

covenant claims on God" (sid 61). Det betyder ungefär att "han har inga förbundskrav på Gud." Med detta vill alltså Kenyon ha sagt att den troende kan kräva Gud på bönesvar i kraft av hans förbund med oss.

I traditionell kristendom är bönen en vädjan till Gud. Den behöver inte vara krypande. Till sin natur är den frimodig, ty bedjaren vet att Gud är god. Men den är en vädjan. Hos Kenyon har den övergått till att bli ett anspråk på Gud.

Så länge vi vädjar, räknar vi med att Gud har sin fria vilja. När våra anspråk skall ersätta vädjandet, så låter det ju som om Gud bundit sig så till den grad genom sina löften att han inte längre har någon egen handlingsfrihet kvar! Han måste ge oss det vi begär. Det kan inte stämma.

En förskjutning

Sedan Kenyons dagar har många fått rader av uppenbarelser. Några av dem beskrevs i kap 6. De säger oss att Gud inte kan göra så mycket i sin skapelse, om vi inte tar för oss. Detta kan vi göra utan att fråga om lov. Det verkar till och med som om det vore mera tro i att inte fråga.

Anspråken kommer då gradvis att upphöra att gälla Gud. Han har ju redan gett oss allt och har egentligen inget mer att tillföra. Dessutom låter det konstigt i mångas öron att göra anspråk på Gud, så följderna har blivit att man förkunnar att anspråken skall riktas mot djävulen.

Men då återkommer frågan med förnyad tyngd: Vad betyder i så fall ordet bön?

Krigstungor

Det finns en sorts tungotal som man bara hör i trosrörelsen. Det låter som en stenkross på högt varvtal, och de som hållit på med det länge får med tiden besvär av kronisk heshet. Första gången man hör det, blir många känsliga människor illa till mods, men man vänjer sig vid det som vid så mycket annat.

Bönemöten av det här slaget är ganska svåra att ha i en lägenhet i flerfamiljshus. Grannarna klagar på alla de konstiga ljuden. Och det går liksom inte att dämpa ljudnivån. Den anses vara nödvändig för att demonerna skall ge vika.

Förr sades det ofta - vilket inte står i Bibeln - att finessen med tungotalet skulle vara att djävulen inte begriper något av ens samtal med Gud. Nu sägs det tvärtom - vilket inte heller står i Bibeln - att ett aggressivt tungotal skulle ha en speciell förmåga att skrämman bort demoner.

Det är detta senare som gäller numera. Den hårda framtoningen är ett uttryck för "auktoritet", och därför kallas det krigstungotal eller rätt och slätt krigstungor.

Man hör en hel del undervisning om vikten av att den kristne "laddar batterierna" genom att tala i tungor flera timmar per dag. Det ord man då faller tillbaka på är 1 Kor 14:4 att den som talar i tungor bygger upp sig själv. Om tungotalet är en innerlig tillbedjan till Gud är detta förvisso sant. Men när det i stället är djävulen man riktar sig till i "hårda ordalag" - vad händer då? Bygger det fortfarande upp? Det kanske bygger upp mer än "vanligt" tungotal?

Svart ångest

Jag blev satt på spåret av en ung man, som berättade att han gick in ett tillstånd av djup ångest när han började "kriga i tungor". Förut hade han inte besvärats av nämnvärd ångest men nu blev det svart som natten. Nyfiken som jag är, har jag fortsatt att fråga om detta, när jag träffat folk som varit långt inne i trosrörelsen. Grovt räknat anger hälften av dem liknande erfarenheter. Den vanliga "förklaringen" är att man nu blivit så farlig för djävulen, att han attackerar en mer än någonsin. Problemet skall alltså lösas med mer tungotal inte med mindre.

Min uppfattning är att detta "bedjande" varken är bön eller auktoritet i Bibelns mening. Det kan inte vara meningen att den kristne skall ägna timmar varje dag åt att tala till djävulen - inte ens i befallande form. Ett sådant böneliv finner vi inte ett enda exempel på i Bibeln - varken i Psaltaren, i Jesu undervisning, i apostlarnas liv eller i breven.

Om vi antar att de falska uppenbarelserna kommer från demoner som kläder ut sig till ljusets ängel, så kan vi också lugnt räkna med, att ett av deras viktigaste mål är att få kristna att sluta be till Gud. Naturligtvis är det inte en slump att "Jesus" i den ena visionen efter den andra talar om att bön på det gamla vanliga sättet är ett slöseri med tid.

Vidare skall vi räkna med att samma makter vill lära bedjaren en rad "bättre" tekniker för att vinna seger. Och när vi tittar efter vad dessa innebär i praktiken så får vi se att Gud inte längre är inblandad. Antingen skall den kristne bara ta för sig eller också är "bönesvaret" följderna av en kraftmätning mellan den kristne och djävulen.

Det senare kallas ofta andlig krigföring - en term som inte finns i Bibeln. Uttrycket är helt i sin ordning om vi menar att det står för förbön intill dess att Gud ger auktoritet över hinder eller andemakter. Men ofta menas i stället att man direkt börjar söka upp furstar och väldigheter för att hamra på dem med tungotal och

tillsägelser.

Frågan är om vi har i uppdrag att göra så eller om vi ens har lov till det. Visar inte all den nattsvarta ångest, som många drabbas av att krigaren i dessa fall har gått ut ur blodets beskydd? För det går alltför lätt en sorts njutning och maktberusning i krigandet (Luk 10:20). Därför kan man misstänka att det ligger en frestelse i alla uppenbarelser som manar till direkt konfrontation i stället för bön.

Att söka upp andemakter för att få deras råd kallas spiritism. Vi kan utöva auktoritet över dem när vi får klartecken från Gud eller när de manifesterar sig spontant. Men har vi lov att på eget initiativ söka upp dem ens för att befälla över dem? Eller räknas detta också som spiritism i Guds ögon? Kom ihåg att jag nu inte talar om "vanligt" tungotal utan om krigstungor och andra självvalda former för att banka på djävulen.

Föda fram bönesvar

År 1983 hörde jag första gången talas om "ett nytt sätt att be", på amerikanska kallat "*travail in prayer*" ett lite svåröversatt uttryck som ungefär betyder "att be under förlossningssmärta". På svenska har det kommit att kallas "barnsnödsbön".

Teologin bygger i stort sett på Paulus' ord till galaterna "...er som jag nu på nytt med smärta får föda till liv" (Gal 4:19). Det är inget nytt att förbön och lidande hör ihop. Förut har vi alltid sagt att förebedjaren delar skapelsens suckar och vånda. Men det nya i detta sammanhang är, att smärtan inte främst är en vädjandets smärta utan en framfödandets.

För om vi redan har fått allt, så behöver vi inte i medlidandets smärta gå till Gud med skapelsens hela vånda. Vi behöver inte ömka oss över de illa medfarna folkskarorna. Vi skall i stället ta ut av de himmelska förrådshusen.

På detta viset blir det inte längre Gud som svarar för bönesvaren, utan det är just det som är förebedjarens tjänst när han "föder fram". Men är det inte detta Paulus skriver om till galaterna? Knappast, han talar om de umbäranden och strapatser som han genomgick för att bära evangeliet till dem första gången (jfr Gal. 4:13).

En öppnad dörr

När man blivit intresserad för nya metoder, vilka tidigare generationer inte kände till, är man på farlig mark. Inte minst gäller detta om teknikerna bygger på

uppenbarelse och inte på Bibeln. För det första grips man av den falska tanken att frågan om väckelse skulle vara en fråga om teknik i stället för omvändelse från kärleken till denna världen. För det andra blir man vidöppen för allt märkligare former av andliga metoder.

I Sverige ser vi när detta skrivs hur ett förkunnarpar från USA kommer med en ny form av befrielsejänst som Gud påstås ha uppenbarat. Man spelar rytmisk musik och övergår sedan till att tjuta i öronen på varandra. Man ropar inte ens Jesu namn, man skriker bara så gällt man kan. När alla i en stor församling skall befria varandra hör man bara en kakafoni av tjut och skrik.

Musiken och tjuten låter som Afrika före missionärerna, och det kan nämnas att även vissa trosförkunnare tagit avstånd från denna metod. Det intressanta är att den är möjlig att lansera bara med hänvisning till "uppenbarelse". En dörr som borde vara stängd har öppnats, när man kan komma med nya metoder och i stort sett slippa få dem prövade.

Sammanfattning

Läran om att vi redan äger allt, gör att begreppet bön delvis fått ett helt nytt innehåll. Krigstungor och barnsnödsbön är konsekvensen av att Adam anses ha återfått makten över skapelsen. Aldrig ser man tydligare Adams önskan att bli som Gud än i barnsnödsbedjandet. Tänk att föda fram bönesvar! Förut har vi alltid sagt, att just detta var Guds del i det hela. Nu ser det ut som om människan tagit över.

Många bönegrupper har spruckit genom denna teologi. Det är svårt att be tillsammans, när man inte längre menar samma sak med ordet bön. Halva gruppen kan inte vädja till Gud, medan andra halvan med hög röst talar i tungor till djävulen. När gemenskapen har brustit, så är många människor förvirrade. Vad var det som hände? Vi som hade det så bra förut! Nu har allt rasat. Vad gjorde vi för fel??

Bland dem som krigat finns det många som mår mycket dåligt av sitt krigande, och som ändå tror att lösningen ligger i mer krigande. Vi har en kamp att utkämpa det är sant. Men är inte risken stor att vi blir lurade i den kampen om vi låter oss undervisas i "andlig krigföring" via uppenbarelsen som helt klart är falska?

Är det inte ett uttryck för vårt misstroende mot Gud att vi inte nöjer oss med att föra kampen på hans vis, med uthållig bön? Att vi söker andra metoder är ett uttryck för otro och inte för tro, eftersom vi vill vinna större, snabbare och lättare

segrar än Gud ger som svar på “vanlig” bön.

[Till Kapitel 9 -->](#)

[←- Till Kapitel 7](#)

[←- Till Innehållsförteckning](#)